

**Slezská univerzita v Opavě a Statutární město Opava
ve spolupráci s Loutkovým divadlem SVČ Opava
a Opavskou kulturní organizací OKO uvádí 7. ročník
festivalu nejen studentské a amatérské tvorby.**

festival

Na cestě

k osudovým setkáním

22.-24. října 2013

- zpravodaj -

Úvodník

Vážení a milí diváci,

nadšení ze studentského festivalu Na cestě k osudovým setkáním neslábne, ale naopak sílí. Recenzenti se plně ujali své práce, a krátce po půlnoci již vznikla díla, která vám v dnešním zpravodaji předkládáme.

Divadlo má cenu dělat i bez spánku, oběda a přestávky. Totiž i za takových okolností vzniká tvorba, která neztrácí nic na své kvalitě a zároveň tak člověk mnohokrát objeví něco ze sebe a pozná novou (anebo trochu jinou) tvář svoji nebo svých spolutvůrců (ať již u vzniku divadelní inscenace, při řešení organizačních záležitostí běhu festivalu nebo hledání vhodných slov, objektivního pohledu a snahy porozumění tvůrcově záměru). Taková práce baví a často i stmelí kolektiv.

To, co se může zdát na jedné straně zábavou, je zároveň zkušeností k nezaplacení.

Pojďme se tedy setkávat – osudově - při dalších uměleckých počinech, jež vám festival Na cestě přináší.

*Veronika Teplíková,
2. ročník Kulturní dramaturgie,
Slezská univerzita v Opavě*

Recenze divadelních inscenací, autorského čtení a filmu

Klára Měsíčková

Je to verlyba!!!

Druhý den festivalu Na cestě se milého kulturního zážitku dočkalo i to nejmladší publikum. Divadlo SemTamFór přijelo do Opatovy potěšit svým Povídaním o Pejskovi a Kočičce. Inscenace vycházející ze stejnojmenné předlohy Josefa Čapka strhla svou hravostí a humorem, který je dětem nejbližší.

Úspěšnou dramaturgii textu mají na svědomí Jitka Smejkalová a Petr Vaněk. Dětem jsou tak představeny nejznámější příběhy, které Pejsk s Kočičkou prožívají na své cestě samostatným „dospěláckým“ životem. Jako správní dospělí umývají podlahu, čistí komín, zažívají kalhoty a hlavně, pečou dort. Poté, co vypravěč (Jan Julínek) oznámí, že na řadu přichází scénka pečení dortu, v celém hledišti se rozhostí radostný křik. Je to snad nejoblíbenější část celého pětáctýřicet minut trvajícího představení, které nejen baví, ale také apeluje na dobré mravy. Navíc je vidno, že děti příběhy Pejska a Kočičky znají, za což patří nemalá pochvala všem vychovatelkám, tatínkům a maminkám, kteří dětem tyto příběhy vypráví a drží tak Čapkovy roztomilé příběhy „na živu“.

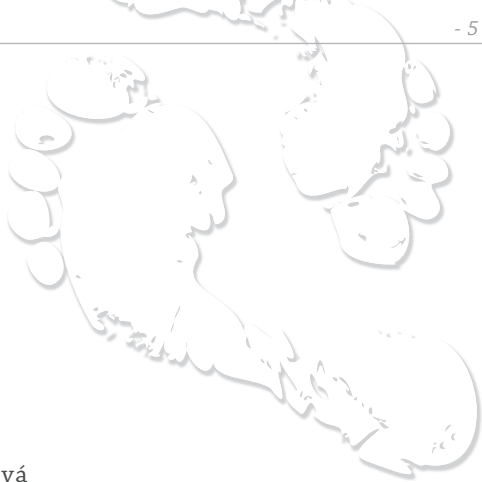
Představením provází tři klauni, kteří hrají Pejška, Kočičku, Zlého psa a vypravěče. Postavy Pejška a Kočičky jsou ztvárněny pomocí loutek, ale v některých scénách je hrají sami herci. Příběhy jsou od sebe odděleny písní „Máme rádi zvířata“, kterou aktéři radostně prozpěvují a přenášejí tak dobrou náladu nejen na děti.

Výprava je jednoduchá, ale za to účelná. Pojízdná kulisa, která na sebe přejímá podobu domečku se zahrádkou, interiéru kuchyně nebo pračky, se svým provedením nápadně podobá Čapkovým ilustracím.

Nutno podotknout, že děti, kterým byl tento kus určen především, se také podílí velkou měrou na chodu představení. Jejich spontánní výkřiky, bezprostřednost a zapálenost, se kterou reagují na herce a celkové dění na jevišti, jsou zkrátka nedílnou součástí každého dětského představení. V samém závěru kdy Pejšek s Kočičkou najdou velkou kartonovou skládačku velryby, se celým sálem rozezní: „ Je to verlyba! Je to verlyba“, a vzápětí se na jeviště nahrne dvacítká dětí s touhou poskládat tento čtyřdílný obraz velryby, jehož části leckteré děti ještě převyšují.

Z budovy loutkového divadla v Opavě vycházela po představení šedesátka rozjásaných dětí, které slovy chvály nešetřily už cestou ze sálu. Mise Divadla SemTamFór byla splněna – úsměv na dětských tvářích a slzy smíchu ze vši té radosti a vzpomínek na dětství na tváři mé.

*Klára Měsíčková,
studentka Palackého univerzity v Olomouci,
Teorie a dějiny dramatických umění*

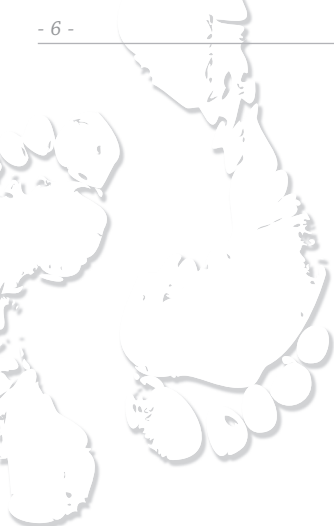

Martina Bubíková

Poetický Evžen

V inspirativním prostředí jazz klubu Evžen se druhý den festivalu odehrálo čtení mladých básníků a básnířek. Záměrně nemluvíme o čtení autorském, jelikož na řadu přišlo také čtení neautorské, jak na začátku poetické seance uvedl jeden z účinkujících a zároveň moderátor Jan Němček.

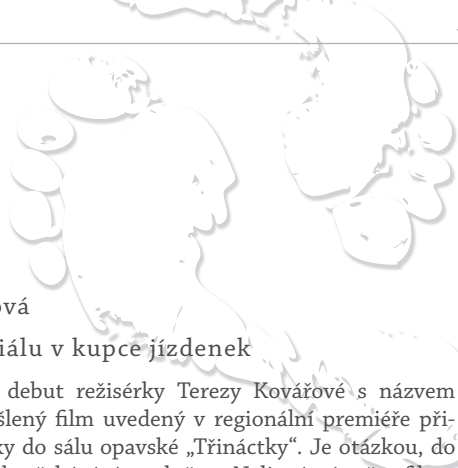
Jako první před plně obsazeným klubem předčítala svou tvorbu Marta Velkoborská a sekundoval jí spoluautor Jindřich Andrášek. Dvojice obvykle předvádí svou tvorbu na scéně ostravské Staré Arény s výpomocí vlastnoručně vyrobených prstových loutek, v Opavě se omezili na dvouhlasný přednes. Melancholicky laděné básně ze sbírky Hlavohoňky naladily publikum na dostatečně tklivou notu, na niž navázala následující účinkující, Anna Hanzelková, která sugestivně představila tvorbu své kamarádky Kateřiny Doleželové. Ta v minimalistických verších zachytila pocity lidské bezradnosti, nicotnosti a každodenního zklamání.

Program uzavřel zkušenější autor Jan Němček, jenž svou tvorbu prezentoval již na loňském ročníku festivalu Na cestě. Vyvolal ponurý obraz Ostravy, v níž nelze přehlédnout všudypřítomnou šed, smog a závany deprese obalující rozpadlé omítky nasáklé pachem psí moči. Tento dojem podpořil spoustou metafor a výstižných přirovnání zapracovaných do svých textů, které, jak sám řekl, podle reakcí publika neustále piluje.

Celý blok poezie nesoucí se v jednotném duchu melancholie přinesl vítané žánrové zpestření a podpořil multižánrovost opavského festivalu.

*Martina Bubíková,
studentka Palackého univerzity v Olomouci,
Teorie a dějiny dramatických umění*

Martina Bubíková

Hledání potenciálu v kupce jízdenek

Dlouhometrážní debut režisérky Terezy Kovářové s názvem Skoro úplně vymyšlený film uvedený v regionální premiéře přilákal zvědavé diváky do sálu opavské „Třináctky“. Je otázkou, do jaké míry byla jejich očekávání naplněna. Nelineární syžet filmu zanechal jistě v hlavách některých z nich mnoho otázek. Příběh neopětované lásky mladé naivní básnířky ke spisovateli trpícím tvůrčí krizí si navíc na nezodpovězených otázkách přímo zakládá.

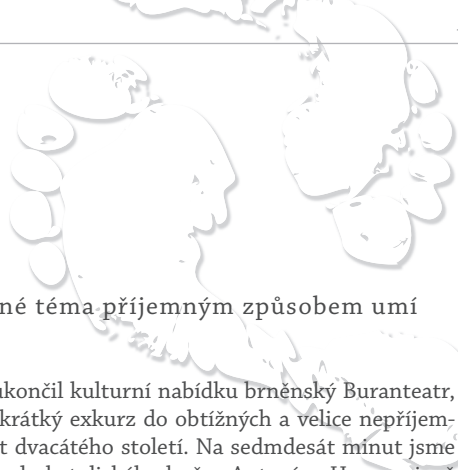
Scénář, který si režisérka sama napsala na motivy Bukowského Skoro úplně vymyšlené básně, v nepříliš přesvědčivých dialozích zachycuje nejasný vztah protagonistů. Bezejmenná slečna v podání neherečky Kataríny Petrtylové, vykreslená jako oběť prázdných vztahů k necharizmatickým umělcům, zřejmě hledá záchranu v podobě spisovatele ztvárněném profesionálním divadelním hercem Petrem Kubesem, jež se ale v rámci příběhu jeví stejně bezradně. Zde je zajímavé podotknout, že výkon neherečky Petrtylové je v mnohém přesvědčivější než ten Kubesův. Důvodem k tomuto nepoměru může být absence motivace postav, která pramení již ve zmateném scénáři. Není zcela zřejmé, zda je básnířka jeho pouhou představou, starou známostí, imaginární múzou nebo skutečnou ženou, jež se postupně odhodlává setkat se svým domnělým hrdinou.

Obsah dopisů zasílaných básnířkou je dalším tajemstvím. Jedná se o básně, dojemné milostné dopisy nebo postupné odhalování vlastního příběhu? Proč je píše na vlakové jízdenky? Proč je zasílá zrovna spisovateli Henrymu? A proč nejdůležitější zprávu o její sebevraždě pronáší nejnepřesvědčivější komparsista? Alespoň na jednu otázku se nakonec dozvídáme odpověď: jak chutná pampeliškové víno...

Prolínání sice barevně odlišených scén, které ovšem skákalí nahodile v čase i prostoru, divákovi v ujasnění si děje příliš nepomáhají. Jednotlivé záběry nicméně působí zdařile a sugestivně, vyvolávají zasněnou atmosféru snímku, dohromady ale tvoří labyrint na sebe nenavazujících dojmů. Mizanscéna se v některých momentech pohybuje téměř na hranici filmového kýče, což bohužel snižuje vyznění některých povedenějších momentů.

Přes poměrnou komplikovanost syžetu se snímek setkal s pozitivním ohlasem diváků, jelikož zřejmě skrývá nadějný potenciál. Nejen proto doufám, že si režisérka do budoucna upevní svůj rukopis a ve své příští práci předvede vyrovnanější výkon.

*Martina Bubíková,
studentka Palackého univerzity v Olomouci,
Teorie a dějiny dramatických umění*

Podat nepříjemné téma příjemným způsobem umí Buranteatr

Středeční večer ukončil kulturní nabídku brněnský Buranteatr, jenž nám umožnil krátký exkurz do obtížných a velice nepříjemných padesátých let dvacátého století. Na sedmdesát minut jsme se stali svědky případu katolického kněze Antonína Huvara, jenž kvůli svému odmítnutí kolaborace s komunistickým režimem skončil na dlouhá léta ve vězení. A přesto ho neopustila víra ani ironický humor.

Režisér Zetel pojal inscenaci v dokumentárním stylu, kdy nám sérií bravurně odehraných scének představoval nepříjemnou a krutou pravdu, která postihla nejen Antonína Huvara. Jak známo mezi protikomunistické trestance, kteří se stali oběťmi politických vražd a inscenovaných procesů, totiž patří lidí nespočet. Nejen vězni byli poznamenáni tímto děním, i na samotné vězňatele doléhal tento čas manipulace a bezmoci. A až téměř dvacet vybraných postav, jež se nějakým způsobem ocitly v inscenované době, znamenitým způsobem ztvárnili tři výborní herci Lukáš Rieger, Jan Kruba a Pavel Novák. Zejména Janu Krubovi patří uznání za časté střídání postav, které však vždy odehrál s patřičnou věrohodností. Ale všichni tři protagonisté dohromady vytvořili prostředí, z něhož sálala mrazivá, bezmocná a smutná atmosféra nespravedlivého fyzického a psychického násilí.

Silné a dojemné byly scény, kdy se z bedýnek, žehličky nebo obyčejných hliníkových příborů stal na chvíli svatostánek a Huvar (Lukáš Rieger) zosnoval tajný mešní obřad pro přisedící mukly.

V inscenaci se najde mnoho silných okamžiků, které při vzájemné kooperaci způsobí silnou katarzi a divákovi občas naskočí husí kůže. Hujarovo zpívání lidových písní, při němž vždy obdržel poutivý výprask tzv. bejčákem, tklivá hudba Dano Junase a zejména prokládání děje autentickými výpovědmi Huvara, použitými z cyklu Příběhy 20. století, společného projektu Českého rozhlasu a PostBellum, to vše dokázalo vytvořit tu správnou atmosféru neblahé doby a prostředí.

A inscenace zasluhuje pochvalu i ze stránky dramaturgického výběru, jelikož ačkoli se mnohým zdá tematizace padesátých let na divadle „strašidelná“, a že tato doba zjevně taková byla, kupříkladu naší generaci, jež ji neprožila, má neustále co sdělovat a z každé takové hry si odnese nové poznání a jisté ponaučení, každý však to své.

*Hana Rubišarová
Studentka Palackého univerzity v Olomouci,
Teorie a dejiny dramatických umění, 4. ročník*

Amatérské divadlo v Novém Jičíně

Rozhovor s Annou Hanzelkovou a Markétou Podmolovou, studentkami 2. ročníku Kulturní dramaturgie se zaměřením na divadlo Slezské univerzity v Opavě.

Jak vypadá divadelní život v Novém Jičíně?

Markéta: Myslím si, že kulturní život v našem městě není zas tak špatný. Máme zde Beskydské divadlo, které sice nemá z důvodu financí svůj vlastní soubor, ale hostují zde mnohá divadla (Slezské divadlo, divadlo Petra Bezruče, divadlo Ungelt,...). Beskydské divadlo je asi největším kulturním centrem v Novém Jičíně i když zde bohužel nechodí moc mladých lidí. Kulturně žije naše město nejvíce přes léto, kdy jsou různé koncerty, divadelní dílny a hlavně městské slavnosti. Taký máme samozřejmě kino a do loňského léta jsme měli i letní kino. Bohužel město ho nechalo zbourat. Pod městským kulturním střediskem organizujeme divadelní večery, kde se snažíme přilákat i širší veřejnost. Vždy vytvoříme k danému večeru hru a pozveme pár známých herců či divadelních spolků, kteří si také něco připraví. Nedávno jsme dělali večer na téma Maďarsko, který měl úspěch a budeme ho zřejmě opakovat.

Mohla bys blíže představit váš soubor?

Markéta: Náš nynější soubor se jmenuje Ženy s.r.o. a jsme zde, jak již název vypovídá samé ženy různého věku (od 17 do 45 let). Vznikly jsme složitě a zároveň jednoduše. Dříve jsme s Aničkou působily v Divadle na Kraji, což byl studentský soubor. Předloni jsme se bohužel tak nějak rozpadli kvůli školám a pracovním povinnostem, naši paní vedoucí Věře Matýskové to bylo líto, tak nás oslavila, jestli nechceme zase pokračovat, takže se pod záštitou městského kulturního střediska založil náš soubor a letos fungujeme druhým rokem. Ostatní herečky jsme sehnaly buď přes přihlášky, nebo jsme věděly o někom, kdo touží po herectví. Hry si vymýšlíme sami nebo si upravujeme různé povídky.

Anna: V současné době například vymýšlíme inscenaci pod pracovním názvem Trabant a doufáme, že bude mít úspěch jako naše poslední hra Pohled, která byla na motivy knihy Sedm žen doktora Cynického, což je sbírka povídek o ženách a jejich zkušenostech s muži. Odezvy od publika máme pozitivní, dokonce nás někteří začali podporovat i finančně a za to jsme velmi rádi.

Účastníte se postupových přehlídek amatérských divadelních souborů? A jakých?

Markéta: Nyní se nezúčastňujeme, nemáme zatím odvalu. Ale plánujeme někam vyrazit, byť třeba jen jako hosté. V minulosti jsme se přehlídek zúčastňovali. A dokonce jsme i organizovali dětskou a studentskou přehlídku OPONA, ze které se postupovalo do Ostravy a poté na Šrámkův Písek. Zkušenosti z přehlídek byly a budou vždy dobré, naučily jsme se hrát za různých podmínek, vše bylo jinak než být mělo, ale musely jsme se s tím poprat a odehrát to co nejlépe.

Co vás inspirovalo ke studiu Kulturní dramaturgie na Slezské univerzitě a kde se ona láska k divadlu vzala?

Anna: Asi bych začala tou druhou otázkou. Myslím, že to nebyla ta láska na první pohled, ze které bych se „posadila na zadek“, ale vkrádala se ke mně pomalu, zato byla opravdovější. Zkoušela jsem nové volnočasové aktivity a „dramaták“ se mi líbil jak názvem, tak obsahem.

Postupně, jak jsme si ve skupině přestali „hrát“ ale začali opravdu na něčem pracovat, dostávala jsem se do toho víc a víc a tam se ta láska asi zrodila. Bylo mi asi devět, deset let a od té doby jsem u toho zůstala. A teď ta druhá otázka: o divadlu jako takovém jsem pořádně nevěděla nic. Nevěděla jsem jak funguje, co je k tomu potřeba, jak se vybírají hry, práce s textem, no prostě jsem byla (v tomto ohledu) naprostý laik. A právě na Gaudeamu v Brně jsem poprvé slyšela o oboru Kulturní dramaturgie se zaměřením na divadlo a řekla jsem si, že by to mohlo být pro mě. Teď jsem ve druhém ročníku, studium mě baví a pořád mám co objevovat a poznávat z tajů divadla.

Markéta: Anička vystihla celkem přesně vše, co se týká i mé lásky k divadlu. Obě jsme začaly navštěvovat SVČ Fokus ve stejném roce a obě jsme tam zůstaly dodnes, byť s nějakými změnami v názvu, osázení a prostorách. Vlastně jsme teď úplně jiný soubor, pod jinou záštitou (Městské kulturní středisko – pozn. autora) a s jiným výběrem her (smích). Mě osobně nejvíc bavily drobné etudy, na kterých jsme se rozvíčovali a učili. Pro studium KDD jsem se rozhodla z jednoduchého důvodu. Divadlo mě baví, zajímá a ráda se pořád dozvídám nové věci jak z oblasti kultury, tak samotného divadla.

Jaké jsou do budoucna tvůrčí plány vašeho souboru a na co se vy osobně zaměříte v umělecké činnosti?

Anna: Naše plány zná velmi dopodrobna naše paní režisérka. Letos chystáme další autorskou hru, jak už výše zmínila Markéta, Trabant. Zatím samy nevíme, co se z toho vyklube, máme jen hrubý obsah. Stalo se nám, že jsme plánovaly jednu hru a nakonec jsme vytvořily úplně jinou, takže je docela těžké říct nějaký konkrétní plán. Osobně bych se chtěla zaměřit na vlastní režii a úpravu textu na inscenované čtení, které by svým obsahem doplnilo právě zmíněný Trabant.

Vtipná historka z „natáčení“

Na jednu takovou historku jsme nedávno zavzpomínali při divadelním večeru Prkna pro jednoho, který organizoval náš někdejší kolega Honza Geryk. Právě na něj se váže tato příhoda.

Chystali jsme se na div. přehlídku Opona a kontrolovali rekvizity - židle. Tu se ukázalo, že Honza tu svou zapomněl doma. Ve spěchu se hnal domů a my počítali, že se maximálně do hodiny vrátí. Milý Honzík přišel asi o 3 hodiny později a jal se vypravování svého dobrodružství. Když přišel domů, dostal hlad. Tedy se nasnídal, pěkně v klidu a pak si najednou uvědomil, že má být v divadle. Vyrazil do divadla a asi v polovině cesty si vzpomněl, proč vlastně šel domů – pro židli. Tak se Honza vydal znovu domů, už konečně pro tu osudnou židli, sebral ji a utíkal znovu do divadla. Naštěstí přece jen dorazil včas a představení jsme odehráli v plném počtu a se všemi rekvizitami.

Tehdy jsme byli tak naštvaní, že jsme s ním ani nemluvili. Teď se však od srdce smějeme a vzpomínáme, jaké to byly dobré časy.

Anna Hanzelková a Markéta Podmolová, studentky 2. ročníku Kulturní dramaturgie se zaměřením na divadlo Slezské univerzity v Opavě a členky amatérského divadelního souboru Ženy s.r.o. v Novém Jičíně.

Hana Rubišarová oSUDOVÉ setkání

Proboha!, říkám si, kde to jsem?
A žasnu přitom úžasem,
jak cizí svět se může zdát,
když okolí své nepoznám.

Co však když navíc nepoznám,
kdo je ten vedle spící pán.
Zděšený vzdech, pak chytám dech
a pod peřinu hned koukám.

Panika náhle nastane,
kštice má hrůzou povstane,
věřiti nechci, leč není to sen,
pod duchnou těžkou já nahá jsem!

Vzpomenout chci si, jak octla jsem se tu,
zjistil kam došli jsme, na jakou metu.
Jediné, co však v mé hlavě teď zeje,
prázdnota, tma, to nic bez naděje.

Nemohu divit se, že jsem tak dopadla,
závora myslí do prázdna zapadla.
Těžko lze dosáhnout jiného konce,
když vínu holdovat přestat se nechce.

Program - 24. 10. 2013

9:30-12:30

➤ **Workshop: Improvizace jako praktická dovednost pro život**

Klub Art - Schösslerův salonek
POUZE PRO PŘIHLÁŠENÉ!
zdarma

13:30

➤ **Kočovní filosofická společnost: Brainman aneb Ať žije evoluce!**

Loutkové divadlo SVČ Opava
vstupné 30,- Kč

15:00-16:00

➤ **Přeseděla jsem si nohu (Projekt 3jsou3): Osm**

Klub Art
zdarma

16:30-17:30

- Kotelna Těšínského divadla: Prezidentky

Loutkové divadlo SVČ Opava
vstupné 30,- Kč

18:00-19:00

- Jarabi

Ptačí vrch (Sady Svobody) - V Případě nepříznivého počasí se koncert přesouvá do Evžen jazz café club.
zdarma

19:30-21:00

- Čteme v barvách - Už umři, mami!

Klub Art
vstupné 50,- Kč

21:30-23:00

- BANDABAND

Music Club 13
vstupné 50,- Kč

23:00

- DJ Sios Oldies party

Music Club 13
zdarma

Redakce:

Šéfredaktor: Veronika Teplíková

Redaktor: Hana Rubišarová

Klára Měsíčková

Martina Bubíková

Grafika: Jiří Zavadil

 Festival Na Cestě | www.festivalnaceste.cz

Festival by nemohl proběhnout bez nadační podpory Statutárního města Opavy, Slezské univerzity v Opavě, Nadace život umělce a divadelní agentury Dilia.

Poděkování patří rovněž spolupřadatelé Loutkovému divadlu SVČ Opava, Kulturní organizaci OKO, Music clubu 13, Evžen jazz café klubu a vinařství Gutta Fortunae.

festivál Na cestě

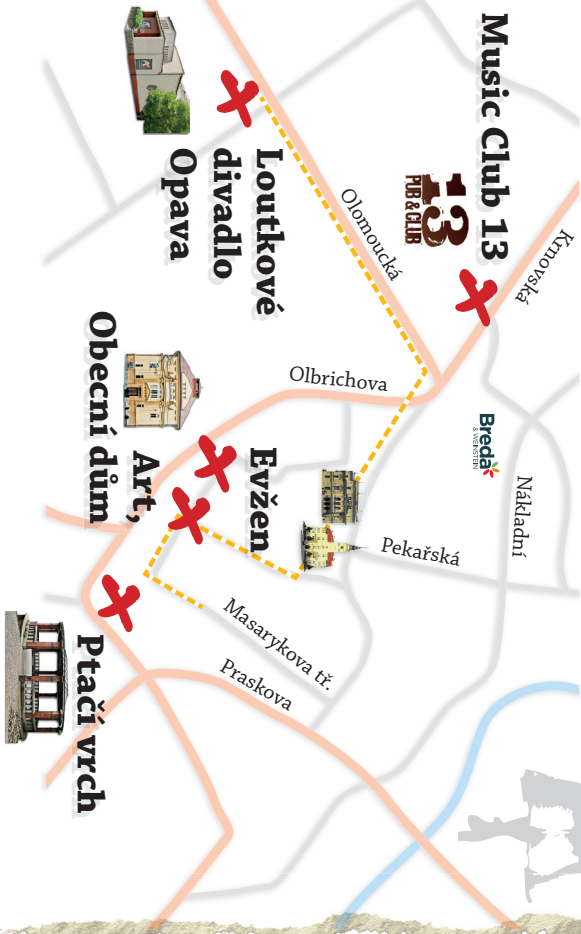

K osudovým setkáním

 Festival Na cestě

www.festivalnaceste.cz

732 578 270 | 732 312 034

--- trasa průvodu

koleje SLU Opava:

Vávrovická 244/44, 747 07 Opava

koleje SLU - Vávrovická 244/44, 747 07 Opava • MHD: 216- zast. Cukrovar
LDO - MHD: 201, 204, 208, 209, 217, 221, 228, 229 - zast. U Soudu